

Kirke, saa længe Biskoppernes Udnævnelse er lagt i Hænderne paa en tilfældig politisk Minister uden Garanti for, at kirkelige Hensyn har gjort sig afgørende gældende i god Overensstemmelse med de Vedtagelser, man er gaaet til med Hensyn til de enkelte Menigheder. Ogsaa ved denne Lov kommer man uvilkaarlig til at tænke paa, hvor besynderligt det er at give disse Lejlighedslove uden Hensyn til Drøftelsen af de store, alvorlige Spørgsmaal, som i Virkeligheden kommer frem, naar saadanne Lovforslag forelægges. Endelig kunde der ogsaa blive Tale om saadanne Ting som Tallet paa Medlemmerne. Der blev fra socialdemokratisk Side sagt, at det var for stort et Krav at stille, at der skulde være 10 Familier, der vilde danne en saadan Menighed. Mig forekommer det, at man meget vel kunde sige, at man skulde stille større Krav med Hensyn til Medlemsantallet, naar man lovgiver til Gunst for en Frimenighed, der staar udenfor Folkekirken, at altsaa Kravene der skulde være stærkere end dem, man stiller overfor en Menighed, der er Valgmenighed, altsaa et Led af Folkekirken. Men det kan man overveje og drøfte i et Udvalg.

Endelig er der den sidste Bestemmelse i Lovforslaget, hvorefter Kirkens Betjente ingen Forpligtelse skal have til at forrette Tjeneste ved Frimenighedens Gudstjenester eller paa anden Maade at betjene dem. Det er en Selvfølge, at det kan der ikke være Tale om, men der kunde maaske ogsaa være Tale om i Loven at sige, hvorvidt det overhovedet burde tillades dem at gøre det, om man ikke burde markere dette, at en saadan Menighed kan ikke have fælles Tjenere sammen med den folkekirkelige Menighed. Dette skal jeg ikke lægge større Vægt paa, men der er altsaa forskellige Spørgsmaal, som trænger sig frem og vel kan give Anledning til Drøftelse i et Udvalg.

Hovedsagen er det, som den højtærede Minister meget rigtigt og korrekt bemærkede, da han forelagde Sagen for Tinget, at han vil holde Borgfreden. Det erkender vi fuldt ud fra vor Side, og vi vil ikke modsætte os hans Ønske, saa meget mindre som jeg er overbevist om, at denne Lov i Virkeligheden vil bidrage sit til at forøge Respekten for Kirkens Selvstændighed, og jeg skal ikke nægte, at det er noget, vi trænger i høj Grad til i vort Folk, at der virkelig sker en stærk Vækst i Forstaaelsen af, hvad det vil sige at have kirkelig Selvstændighed. Dernæst lægger jeg den største Vægt paa, at dette Lovforslag i allerhøjeste Grad ved sin Gennemførelse vil bidrage til at øge Respekten for det kirkelige Embede, der er Tilsynsembedet i vor Folke-

kirke, idet det slaar fast paa en meget tydelig Maade, at det er det, og ikke det politiske Ministerium, der har at afgøre aandelige Spørgsmaal i Kirken, at det er Indehaverne af det Embede, der skal dømme om Lære og Ritus.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg maa begynde med at takke for den Tilslutning, dette lille Lovforslag har faaet. I Princippet har man sluttet sig til det fra alle Partiers Side, ogsaa den lidt faretruende Indledning, som den sidste ærede Taler (J. Oskar Andersen) begyndte med, fik jo en meget smuk Afslutning i en varm Tilslutning til Lovforslaget.

Jeg skal blot til den sidste ærede Taler bemærke, at jeg tror ikke, at vi skal indlade os paa at vurdere Aarsagen til, hvad der er sketovre i Ringkøbing, og jeg maa bemærke, at naar det ærede Medlem ironiserede over, at man her søgte en materiel Støtte ved at faa Adgang til de gamle Kirkebygninger, er dette ikke helt rigtigt. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at der ligger i de gamle Kirkebygninger noget mere end noget rent materielt, og det er der mange, der i høj Grad føler her i Danmark. Der ligger i vore gamle Kirkebygninger Skatte, som ikke kan vurderes i Penge, og som man gerne vil blive ved med at have Adgang til. Alle de gamle Minder, der er knyttede til de gamle Kirker, betyder for mange Mennesker overordentlig meget, ikke mindst maaske derovre paa de Egne, hvor denne Udtrædelse har fundet Sted.

Den ærede Ordfører for Venstre (Lillelund) gjorde nogle kritiske Bemærkninger med Hensyn til Enkeltheder i Lovforslaget. Hvis den ærede Ordfører havde hørt den Tale, hvormed jeg fremsatte dette Lovforslag i Forgaars, eller nu læst, hvad jeg sagde, vilde han have kunnet spare sig en Del af disse Bemærkninger, eller han vilde i hvert Fald have været nødt til at give dem en ganske anden Form. Den ærede Ordfører for Venstre mente, at jeg var i Uoverensstemmelse med mig selv, naar jeg i Lovforslagets 1ste Stykke overlod til Ministeren at tillade Brugen af Kirker, medens jeg derimod vedblivende lod Biskoppen afgøre, hvem af Frimenighedspræster der overhovedet skulde kunne faa Adgang til vore Kirker. Den ærede Ordfører vilde, hvis han havde hørt den Tale, hvormed jeg fremsatte Lovforslaget, have vidst, at jeg kunde have ønsket, at det ogsaa skulde være Ministeren, der afgjorde, hvilke Præster der skulde have